

Zdeněk Sládek
Poslední úkol

Pozor! Všem planetám, lodím i základnám! v sektoru 3, letové hladiny 21 došlo k havárii křížníku zvláštního určení. Vzhledem k povaze nákladu vyhlášen pro danou oblast výjimečný stav!

Vzdálená mnoho parseků od původního cíle a opožděná o celé roky putovala chladným vesmírem podivná změt kovu. Putovala pomalu oceánem hvězd bez nejmenší známky života. Tak pomalu, že i kterýkoliv osiřelý balvan či pouhé zrníčko kosmického prachu ji předhonilo a spěchalo dál do hlubin věčnosti. Zatímco ona směsice kovu a ledu měla čas. Spoustu času...

Žhavá hvězda, k níž bylo torzo gravitací přitahováno, dorostla již do velikosti jasného kotouče a její paprsky dopadaly na zvrásněný povrch tělesa s čím dál tím větší intenzitou. Tak, jak torzo bylo blíž a blíž k žhnoucí hvězdě, síla paprsků stoupala. Stoupala pomalu, ale jistě. Až jednoho dne, jedné hodiny, minuty a sekundy teplota docílila krajní meze. Zbytky křížníku zvláštního určení probudil z dlouhého spánku tepelný šok.

Kdesi v nitru té podivnosti, za metry tlustými stěnami pancéřových boxů, si řídicí centrum uvědomilo opět samo sebe. Samo sebe... po tolika letech. Samo sebe i se svou náhlou neschopností a nemohoucností. Ale jednou aktivovanému centru již nemohlo zabránit nic, absolutně nic v tom, aby nezačalo plnit kdysi stanovený úkol. Dokonce i kdyby na své pouti nepotkalo tuto hvězdu, čekalo by ochromeno dál... stovky, tisíce, ba i miliony let, neboť jeho životnost v pasivním stavu byla fantastická. Přesto se z lodi stala troska. Ono, ač vybaveno ohromnou kapacitou a rychlostí, nezabránilo při započetí letu osudné chybě, nastražené vesmírem.

Neutrinové detektory, jimiž řídicí centrum disponovalo, zmapovaly okolní prostor a našly několik planet, z nichž jedna byla omylem vybrána podle dávných kritérií, zadaných řídicímu centru jeho tvůrci. Trvalo celé roky, než se vrak dostal do vhodného bodu své dráhy. Potom opět prověřil své výpočty a ve statisícině sekundy přivedl k explozi zbylý zdroj energie. Zazářilo nové slunce...

Za několik málo hodin nato protála atmosféru čtvrté planety systému žlutá čára. Úkol byl splněn.

* * *

"Jak se vám líbí na Rhódu?"

Tváří muže, který vyslovil tuto víceméně zdvořilostní otázku, proběhl letmý úsměv. Seděl za mohutným psacím stolem a již delší dobu bedlivě sledoval záda cizince, hledícího z okna na ohromnou, až za obzor jdoucí plochu, porostlou hustou trávou. Drobně přšelo.

Cizinec neodpověděl. Zamyšleně klouzal pohledem po nekonečné travnaté pláni, ale jeho oči se pokaždé vrátily k drobnému černému bodu na obzoru.

"Zatím nevím," odvětil. "Ostatně, na mých pocitech nezáleží. To jistě víte..."

Muž za stolem letmo přehlédl jeho pověřovací dokumenty. "Máte pravdu. Tady čtu," zabořil prst do fólie, "že pracujete pro Vnitro pouhý rok..."

Cizinec pokrčil rameny. "To je snad vedlejší. Jsem tu proto, abych splnil vaši žádost."

Colonel se zachmuřil. "Moje, tedy naše žádost je poněkud podivná." Malou chvíli studoval odraz cizincovy tváře na okenním skle, než váhavě řekl: "Nevím, jestli vás s tím už někdo seznámil, ale..."

"Já vím," mávl cizinec rukou, aniž by věnoval colonelovi jediný pohled, "chcete říct, že vaše žádost nebyla řešena oficiálně. Víám o tom." Obrátil se k psacímu stolu. "Oficiálně mám nyní dovolenou."

Colonelovi v tu chvíli spadl kámen ze srdce. "Takže víme, na čem jsme," oddechl si. Potom si nervózně poposedl. "Jenomže má to tady další háček."

Cizinec udiveně nadzdvihl obočí. "Háček? A jaký, smím-li ho znát?"

Colonel nějakou dobu pozoroval fólii, než nespokojeně pronesl: "Není tady nikde vaše jméno..."

Cizinec se opět otočil k oknu. Má mu to říct? Může tenhle člověk vůbec pochopit fakt, že lidé, jako je on, jméno nemají? Je colonelem. Colonelem nad systémem o pěti soustavách s neobydlenými světy. Dokonce ani tady, na správné planetě celé provincie Rhódu, nežije víc než devadesát lidí. Jistě, jednou jich tu budou miliony, a nejen zde. Zalidní se i ostatní soustavy systému, ale zatím..., zatím je to nejzapadlejší díra za hranicí Impéria. Anál Galaxie, kde ani lišky nedávají dobrou noc.

"Nemám jméno."

Colonel se zatvářil ne právě duchaplně. "Ale to je mně líto..." pronesl

zmateně.

"Mně taky."

Colonel mlčel. Zřejmě očekával nějaké vysvětlení, ale to se nedostavovalo. Když už mlčení bylo poněkud dlouhé, diskrétně si odkašlal.

"Nejste snad člověk?"

Cizincova reakce byla bleskurychlá. Prudce přiskočil ke colonelově stolu a prsty sevřel jeho okraj. Colonel si mimoděk poposedl.

"Jsem člověk! Jsem člověk víc než jakákoliv gorila Vnitra. Dali mně slib..." rezignovaně mávl rukou. "Stejně tomu nerozumíte..."

"To není tak docela pravda. Procurator tohoto oktávu, celé téhle osminy Galaxie, v níž můj systém leží, je mým přítelem. Když nám vyhovíte..."

Cizinec zaváhal. Procurator oktávu jeho přítel? Vlastně proč ne. I procurator musí mít přátele, tak proč by to nemohl být zrovna ten, co tady sedí za stolem. Ostatně celá tahle akce je příliš podivná. Kdo jiný než procurator by mohl přemluvit Vnitro k protizákonnému jednání a kdo jiný by je mohl zakrýt. Nikdo, nebo téměř nikdo. A on sám? Nicotně, ale přitom důležité kolečko téhle mašinérie? Splní-li úkol, uvolní ho z funkce. To řekli. Uvolnit z funkce. Nebude průzkumníkem. Už nikdy nebude na nich závislý. Když před dvěma lety loď, jejímž byl kapitánem, explodovala, jako jediný přežil. Přežil, ale za cenu těch ostatních. Stejně se nedalo nic dělat. Když palubní inženýr zjistil přetížení tepelného výměníku, bylo již na cokoli pozdě. Tenkrát se zavřel do svého kokpitu, který explozí korábu lehce odolal. Zavřel se a zapomněl uvolnit nosiče záchranného modulu. Tím údajně zavinil smrt ostatních. Alespoň podle zákona. Jenomže on věděl, že i kdyby nosiče uvolnil, stejně by se nikdo nezachránil.

To ovšem senát nezajímalo. Dali mu tenkrát vybrat. Buď nucené práce na Rigelu, rovnající se jisté smrti, nebo službu u Vnitra. Rozhodl se pro druhou variantu. Než ho před výcvikem uspali, dostal od nich slib, že na něm neprovedou žádnou operaci. Že zůstane tím, kým byl, že zůstane člověkem. Když z výukového spánku procitl, zapomněl jen své jméno. Bylo mu sděleno, že jej obdrží až poté, co ho propustí ze služeb. A tohle měl být jeho poslední úkol.

"Když vám vyhovím," řekl, "dostanu nazpět svoji hodnost? Budu zase kapitánem lodi?"

Colonel trochu sklopil oči. "Když nám pomůžete," pronesl tiše, "postavím se za vás."

Cizinec kývl hlavou. "Věřím vám."

Za oknem prošla čtveřice ozbrojenců. V paprscích rhódské hvězdy jejich těžké chromvanadiové pancíře oslnivě zaskříly. Čtveřice mužů uzavřená v krunýřích takřka nezničitelných. A stejně museli povolat jeho. Průzkumníka. Protože ani obrněné gorily Vnitra na tento úkol nestačily.

Ozbrojenci vpochodovali do místnosti a položili na stůl podlouhlou kovovou bednu. Colonel zkontroloval imperiální pečeť. Vojáci Vnitra opustili místnost. Potom se stalo něco nepochopitelného. Colonel pečeť rozlomil! Cizinec strnul hrůzou. Vždyť porušení Imperiální pečeti je totéž co vlezrada! Colonel Rhódu udělal to, co si nedovolí udělat ani procurator, není-li mu záměr svěřen. A tahle bedna sem určitě nepatří, protože to by s ní přišel posel Paladia a ne čtyři vojáci.

Colonel opatrně nadzdvihl víko. Po chvíli je odklopil a vzápětí z nitra kontejneru vyjmul prapodivnou věc. Ta věc teď ležela na stole a nepřipomínala nic z toho, co kdy oba spatřili.

"Vaše zbraň," promluvil konečně colonel.

Cizinec přešel prstem po zářivě zlatém štítku na povrchu zbraně a pocítil lehké zamrazení v zádech. Válečná helmice Pallas Athény, jejíž chochol tvoří symbolická ramena Galaxie. Znak Tau Liany, zbrojního systému několika hvězdných soustav, kde se rodí nejničivější zbraně Říše. Zbraně, z nichž některé jsou tak mocné, že jejich existenci je nutno tajit.

"Odkud to je?" vydechl překvapeně.

"Je dočasně propůjčená z mezigalaktického křižníku Triton. Věc nejvyššího utajení."

Cizinec mimoděk odtáhl prst. Nejvyšší utajení! zabědoval v duchu. Tahle zbraň je určena pro mimogalaktickou expedici. Její ničivá síla může být nepředstavitelná. A on ji má použít? Propustí ho po tomhle všem vůbec z Vnitra?

Colonel zaklepal na podivně plochou hlaveň, byla-li to hlaveň, a rázně prohlásil: "Tato zbraň je majetkem Říše. Její zneužití je zločinem proti Impériu. Tuto zbraň," pohlédl cizincovi do očí, "jste ukradl na mezigalaktickém křižníku Triton. Komando určené k vašemu zatčení je právě na cestě a nesplní-li svůj úkol tady na Rhódu, upozorníme na vás. To je vše, co vám chci říct. Pozitří v ranních hodinách odlétáte. Do večera vám budou předloženy všechny dostupné materiály ohledně vašeho úkolu. Jsem přesvědčen, že vybrali

toho pravého." Stiskl mu rameno a dodal: "Hodně štěstí. Budete ho potřebovat."
* * *

V nákladním prostoru deltaplánu seděl sám. Vlastně ani ne tak sám, protože z protějšího kouta na něj neustále civěl vychrtlý kolonista. Opět si ho pozorně prohlédl. Zvláštní, pomyslel si již nejím po sté. Tak tohle je jediný člověk, který přežil napadení transportu. Jistě, proto tu teď sedí. Zamyšleně přejel prstem po okraji podivně placaté hlavně své zbraně. Ten muž mu řekl hodně, ale určitě ne všechno. Teď už věděl, proč musel na Rhód. Jenom nevěděl, jestli odsud také odejde.

Deltaplán lehce zavibroval. Pilot zřejmě opět zapojil tlačné motory. Kdesi v dáli před přídílí letounu se vzdouvala hladina azurového moře, oddělujícího centrální kontinent od jižního souostroví. A právě na onom členitém břehu centrálního kontinentu se to přihodilo. Tři transportéry převážely do automatické pozorovací stanice u břehu oceánu křemík. Transportéry, přesně podle směrnic pro nově kolonizované světy, provázelo dvanáct těžkooděnců vnitř. Dvanáct goril, oděných do pancéřových skafandrů, s atomovými děly v rukách..., prostě transport, jak má být. Jenže... Právě to "jenže". Na úseku cesty, který prochází sedimentovým pohořím Permos, zhruba na šedesátém druhém kilometru, hlásí první transportér pohyb v pralesní vegetaci. Vychrtlý kolonista dále vypověděl:

"Jedu jako řidič béčka, to byl, šéfe, ten druhý obrňák, a najednou se ozve Ken, že má po pravý straně aktivitu. Povídám mu, aby to nechal plavat, nějaký zvíře, ale on prej že na místní zvířata je to moc velký a navíc má nějaký divnej snímek. Trval jsem na svém a taky Jul z céčka říkal, že je to hloupost, tak to teda Ken nechal bejt. Koukám na ty skály, vyhejbám se velkej balvanů, až vám přišel ten šedesátý druhý kilometr. Doteďka to mám, šéfe, před očima. Byla tam taková obrovská skála. Jo, moc rozečkaná skála to byla, ale teď už tam nestojí, protože když tam hodili ty vodíkový pumy... No tak vám jedu jako vždycky. Když Ken zase začal s tím svým zvířetem. Jen tak pro jistotu tam teda zaměřím bioskop a koukám jak na měsíc a nevěřím vlastním očím. Něco tam bylo! Řeknu vám, šéfe, že to ale bylo divný, moc divný. Já byl taky s první skupinou na západní pevnině, to je ta, co má vnitrozemský moře, a viděl jsem tam snímky z bioskopu spousty divnejch zvířat, ale tohle, to bylo něco zvláštního. Ptám se Julia, jestli vidí to, co já, a on že jo. To už začali bejt vojáci taky neklidný. Jeden z nich na áčku povídá kenovi, aby na to mrkl infra. Za chvíli nato ale Ken hlásil, že tam nic nevidí. "Tak to odpráskněte!" slyším jednu z goril a hned potom, tam u tý skály, jedna z áčka vystřelila. Na chvíli jsem úplně oslepl, takovej jas totiž není zrovna dobřej na oči. Však to znáte, šéfe. Jak jsem ztratil orientaci, říkám si: dávej Bare bacha, ať nedrcneš do áčka. Tak v tý slepotě hmátnu po brzdě, ale místo ní, jak vozejk nadskočil, jsem zatah za blokátor zadních dveří. Byl to hroznej rachot. Všechny ty křemíkové panely se vysypaly na cestu a gorila, co seděla nade mnou, mě vzala pěstí do hlavy. "Zastav!" zaječela vztekla a praštila se mnou o podlahu, když viděla, že jsem z tý slepoty úplně mimo. Obrňák sebou cuknul a gorily vylezly ven. Naštěstí mě ta slepota už přešla, tak jsem se znova vydrápal do sedačky a zírám oknem, co se děje. Teda, šéfe, to byla mela. Dobřejch padesát metrů přede mnou stálo áčko s Kenem, ale stálo nějak divně, tak jako nakřivo. Asi spadlo do díry pásem, říkám si. Jenže když jsem se podíval víc doleva, vidím tam gorilu. No, gorilu, vlastně jenom půlku rozervanýho skafandru. To asi špatně vidím, napadlo mě, jenže v příštím okamžiku se áčko nadzvedlo a někdo příšerně zaječel. Dal bych krk za to, že to byl Ken. Najednou něco vylezlo. Není to tak docela správný, jak říkám, protože to něco prostě rozervalo střechu obrňáku a skočilo. Zase jsem málem oslepl, několik goril totiž střílelo jako o závod, ale teda to byl skok, šéfe. Nestačil jsem se strachy ani podělat a už to tu bylo. Jenom si pamatuju, jak to skočilo na přední kapotu a drápama proseklo wolframovej pancíř. Jedna gorila se svalila po okně na zem a kdyby z tý hromádky zkrvavenýho kovu nekoukalo atomový dělo, ani bych neřek, že to ten voják opravdu byl. Ten příšernej tvor se odrazil, utrhnul celou přední masku a z vysílačky začal pro změnu ječet Jul. Nemoh jsem strachy ani pohnout prstem, tak mě to vzalo, ale ještě si pamatuju, jak se ke mně doplazila jedna gorila s urvanejma nohama a pořád mlela dokola, že se do tý potvory dvakrát trefila dělem a nic! Naštěstí zpod mýho béčka vylez ozbrojenec, co mě prve srazil ze sedačky, odjistil si ten svůj atomovej kanón, což předtím asi nestihl, a zařval, abych zapnul rozptylový pole. Nad náma přelít kus pancíře z céčka. Ta příšera tam asi pěkně řádila. Ozbrojenec mě chytil za krk a zvedl z křesla. "Pořádně se podívej!" zařval a táhl mě ke střeše. Moc veselý to teda nebylo. Ten netvor šel jasně po křemíku. Rval zrovna nákladní prostor céčka na kusy a v roztrženy přední kapotě bylo něco, co snad mohl bejvat Jul. "Zalez!" poručila mi gorila a namířila na céčko svůj kvér. Zabouch jsem za

Sládek_-_Poslední_úkol

sebou dveře a stačil ještě zapnout rozptylový pole. Ještě že se ten křemík vysypal, povídám si. Potom něco za náma hrozně vybuchlo. Gorila asi trefila generátor céčka. Hned potom to skočilo na střešku zrovna tam, kde stála ta gorila a já vám, šéfe, docela zřetelně zaslechl zvuk podobnej, jako když plechovka spadne do lisu. Tak se to, šéfe, stalo."

Vychrtlý kolonista se nespokojeně zavrtěl na lavici.

"Šéfe," zabručel, "viděl jsem hodně, a lovil jsem i tak strašný zvíře, jako třeba bahenního hada, ale když mě odtamtud vytáhli, tak mě museli, šéfe..., no prostě opláchnout hadicí..." Kolonista popotáhl nosem, jakoby zkoumal, zda ho tou hadicí opláchnli důkladně.

Znovu přešel prstem po podivné hlavní Tritónovy zbraně. Ten kolonista asi přežil jen díky tomu, že v jeho transportéru nebyl křemík. Jenomže to také nemusí být vůbec pravda. Zvláštní. Pátral v paměti po něčem, co může protrhnout pancíře, jakoby to byl papír, ale na nic nepřicházel. Žádný tvor na principu uhlíku nepotřebuje a ani nemůže mít takovou sílu. Polámal by si totiž kosti. Jsou sice zvířata schopná transportér rozsednout, rozšlápnout, či mu dokonce i bestiálně ukousnout anténu, ale nikdy neslyšel o příšeře, která drápama protrhne wolframový pancíř, nebo kterou nerozhází zásah atomovým dělem. Ostatně není tvora, který by mohl tak mocnému toku energie odolat. Není tvora, a přitom tady jeden je...

Když ze zdemolovaného vozu vytáhli vychrtlého kolonistu šíleného strachem, hodili na celou oblast několik nukleárních náloží, ale moc to nepomohlo. Během tří měsíců umlklo pět autonomních stanic. Ten tvor ničil vše. Colonel nechal svrhnout na místa jeho pravděpodobného výskytu plazmatické pumy, sežehl stovky kilometrů pevniny fosforem a výsledek? Na celé centrální pevnině zůstal jen základní tábor, obklopený rovnou a přehlednou plání kosmodromu. Otázkou bylo, jak dlouho ještě, neboť měsíc před jeho přiletem geologové zjistili, že v hloubce dvou kilometrů pod povrchem cosi vyhloubilo úzký tunel. Přímě k základně. Z družic našli jeho ústí a vpustili do něj dálkově řízeného robota s plazmatickou pumou, ale bezvýsledně. Zkrátka, zase přišli pozdě.

"Jsme tady," prohlásil vychrtlý kolonista a deltaplán začal pomalu klesat.

Cizinec se zvedl a začal si oblékat skafandr průzkumníka. Když byl hotov, kolonista překvapením zamrkal. Speciální pancéřový skafandr, podobající se vnější kostře nějakého hmyzu. Hvězdný molybden, jedna z nejpevnějších hmot galaxie, jiskřivě světélkoval. Na hrudi i zádech metače ochranných rozptylových polí s dostatečnou výkonností odvrátit i energetický výboj atomové zbraně. Místo levé ruky ohromný desetiprstý pařát, jenž měl v konečcích prstů zabudované posilovače s plazmatickými hořáky. Tlapa, schopná rozdrtit pancíř obrněného transportéru stejně dobře, jako to dokázal onen tvor. Pravice měla rukáv otevřený. Původně tam patní nukleární destruktory, ale teď tam byla napojena zbraň z Tritona. Podivné zařízení s plochou hlavní dávalo tušit, že se jedná o kinetickou zbraň vyšší třídy. Na zbrani se blyštěl znak Tau Liány.

Kolonizátor se otrásl a pohlédl průzkumníkovi do tváře. V soustavě Tau Liány se totiž, jak známo, vyrábějí zbraně, proti nimž je i atomové dělo goril dětskou hračkou...

Deltaplán zůstal viset dobrých deset metrů nad sežehlou planinou. Vyhlédl ven na bizarní, sklovitě se lesknoucí skály. "Plazmatická puma," zašeptal a skočil.

Škrálopupy roztavené a znovu ztuhlé horniny praskaly pod tíhou jeho bot. Bylo těžké si představit, že ještě před půl rokem tu byl neprostupný prales, z něhož trčely k nebi pískovcové hory. A ještě nepředstavitelnější bylo to, že tu bylo něco, co vydrželo víc než stometrové nánosy sedimentu, víc než mohutné řeky, které tu tekly, že to bylo něco, co přežilo výbuch plazmatické pumy. Přešel spálenou planinu a začal sestupovat po kontinentálním zlomu. Tam dole, několik set metrů pod ním, vedla cesta, na níž ten tvor napadl kolonu. Krajina se změnila. Sestupoval pomalu a opatrně. Sem byly svrženy vodíkové nálože. Počítač radioaktivity mírně předl. Za průzorem helmice se svah podobal umělé hmotě zasažené plamenometem. Zčernalé křehké škvarky, které bývaly žulovými kameny, se pod jeho botami bortily v prach. Sestoupil do jakési soutěsky. Ta rozkynutá táhla hromada vychladlé taveniny, dříve rozeklaná skála, pod kterou byl transport napaden, byla i epicentrem exploze vodíkové pumy. Za hodinu chůze ji obešel a stanul na tom, co bývalo cestou. Nedaleko, uprostřed jaderným žářem spálené cesty, opalizoval zelenkavý oblak, po němž pobíhaly modravé pruhy.

"Pracuje automatika?" zeptal se a počítač jeho skafandru souhlasně pípl.

"Zrušit pole!" přikázal.

Rozptylové pole jasně zazářilo a rozplynulo se v éteru. Na mírné vyvýšenině, způsobené tím, že se okolní povrch žářem nedávné exploze odpařil, stálo poškozené běčko.

Obrněný transportér vypadal opravdu žalostně. Došel až k vyvýšenině a

Sládek_-_Poslední_úkol

vystoupil na ni. Okolní terén se odpařil o necelé dva metry. Stanul na plošině o hrubém průměru deseti metrů a sehnul se k zemi. Desetiprstý drapák hrábl do vysušené hlíny. Tak to je původní povrch, řekl si. Zatímco se áčko i céčko vypařilo, tenhle vůz, jak předpokládal, zachránilo před žářem atomového ohně rozptylové pole. Téměř nehmotná bariéra, spoutaná křivkami siločar. Mlhavý oblak, který z čehokoliv, co jím pronikne, odčerpá veškerou energii, až k prahové úrovni existence hmoty. I nejenergetičtější foton se z této bariéry vynoří v podobě rádiové vlny a rozžhavený kámen ji opustí jako prach o teplotě kelvinovy nuly. Opatrně ohledal povrch kolem, ale nic nenalezl. Utržená přední maska vozu zřejmě dopadla mimo pole. Nahlédl do kabiny. U sedačky ležel pancéřový skafandr vojáka. Z utrhaných nohavic mu trčely roztržité stehenní kosti. Na střeše to nebylo o nic lepší. Poslední živá gorila, ta, co střelila do céčka, tu ležela s tělem uprostřed jakoby přestřípnutým kleštěmi. Kromě ní tu bylo ještě něco: Stopy. Nevěřicně si klekl. Prohlédl si poškozený povrch. Opravdu to bylo zvíře! Skočilo na střechu asi až z céčka a jeho desatero drápů na každé ze čtyř končetin se zabořilo do třiceticentimetrového pancíře. Podle stop mohl mít tvor na délku asi tři metry a jeho prsty byly na každé z končetin kruhově rozmístěny. Podíval se na svoji levici a nevěřicně zakroutil hlavou. Potom položil pařát svého skafandru vedle stopy toho podivného tvora a sevřel dlaň. Desatero prstů opatřených posilovači se zakouslo do pancíře. Povolil stisk. Ne. Stopa po jeho pařátu přece jen byla jiná. Shodil překousnutý skafandr s kostrou vojáka na zem a sešplhal opět do řídicí kabiny.

Zastrčil identifikační kartu do přístrojové desky. Motory obrněného vozu tiše zavrčely. Zapojil družicovou navigaci a upřel pohled na monitor. Centrální pevnina byla bez signálu. Ani jeden ze satelitů tvora nezaregistroval. Ovšem... bylo tu jedno místo. Poloostrov Bouří. Nejjižnější cíp kontinentu, věčně přikrytý vrstvou neprůhledných mraků, znemožňujících satelitům odhalit cokoliv na jeho povrchu. Transportér se trhavě rozjel. Spálená, neutěšená krajina postupně mizela. Spečenou zem nahradilo mělké bahno a hromady radioaktivních balvanů. Chvilími vůz vyjel na menší kamenité plochy, kde rostly ohromné kakty, točící své mečovitě palisty za sluncem. Občas zahlédl i roztodivná zvířata, ale každé z nich raději prchlo do bezpečí neprostupné zeleně, než by se odhodlalo k útoku.

Hvězda na obloze již překročila vrchol své dráhy, když vůz vjel mezi rozeklaná skaliska porostlá popínavým rostlinstvem. Ověřil svoji polohu a znovu si prohlédl mapu. Zjistil, že je u cíle své cesty. Tam v mlze před ním začíná poloostrov, vybíhající daleko do oceánu, až téměř k Jižním souostrovím, kam ještě noha člověka nevstoupila. Že by to zvíře pocházelo odtamtud? Z jihu? Vždyť poslední nejjižnější výspa civilizace je již dávno za ním... Nebo se mýlí? Ne. Je to pravda. Jižněji žádná stanice není. Nebo, lépe řečeno, již není. Protože podle záznamu expedice, která planetu objevila, byla umístěna na mysu Štěstí malá meteorologická sonda, která však pracovala slabou hodinu. Ostatně mys Štěstí..., podivný název pro místo na tomto ďábelském poloostrově. Je prý tím nejdivočejším místem centrální pevniny. To alespoň tvrdí planetární databanka. Kromě toho se také krátce zmiňuje o elektrických bouřích a prudkých lijácích, o mořem rozervaném pobřeží poloostrova a mořských vírech u něj. Je to spíš poloostrov ďáblů než bouří a to je prý ještě málo proti Jižním souostrovím...

Počítač zahvízdal. Aktivita na levoboku, oznámil. Cítil, jak mu mírně vzrostl puls. "Už je to tady," zašeptal. Na stínítku zobrazovače bioskopu byl opravdu bod. Pohyboval se zhruba stejnou rychlostí jako transportér. Průzkumník sevřel páku řízení. Vzrostla rychlost. Bod se na chvíli zastavil a náhle se ze stínítka vytratil. Opravdu divné, zabručel a otočil vozidlo na místě. Bod byl však nenávratně pryč.

Jaksi se sešeřilo. Překvapeně pohlédl na ještě před chvílí modrou oblohu, nyní pokrytou těžkými bouřkovými mraky. Zvedl se prudký vítr. Zařadil nejvyšší rychlost a vyjel z rokle na řídké porostlou planinu. Byla tma. Silicí víchř začal přinášet velké, i když ojedinělé kapky deště. Náhle černota vzplála oslňující modrobílou září, která osvětlila stromy i skály nadpřirozeně stříbrným jasnem. Víchř s lijákem drtivě zaútočil na transportér a zavalil jej proudy vody, které vystřídalo prudké krupobití. Oblouha zfalověla. Přicházela rhódská bouře.

V jediném okamžiku nebe puklo obludnými, křížem krážem klikacími se ohni blesků. Stiskl zuby a s překvapením uviděl roj prskajících jisker sršících z řídicího pultu před ním. Transportér poskočil. Vzápětí explodoval monitor. Výbuchem vyrvané dráty načechralo elektrické fluidum, planoucí zeleným ohněm. A potom vybuchla i nebeská klenba. Celý obzor a s ním i celý poloostrov Bouří vzplál bílou září. Oblouha křížoval blesk za bleskem a burácející zvuk hromu roztřásl staleté kmeny jako perlička. Blesky se mihaly na všech stranách od obzoru k obzoru přes nadhlavník, kde kdesi nad mysem Štěstí splývaly v děsivou

Sládek_-_Poslední_úkol

výheň, v požár nebeské báně. Jeden z přízračných výbojů udeřil do nedaleké skály. Vzplála oslepujícím jasnem a rozstřílela se na stovky ohnivých koulí. Z nitra té pekelné výhně vylétlo prapodivné těleso podobné i nepodobné jiskřivé kouli, jež se hnalo poskoky k vozu. vystřelil. Z hlavně zbraně vyrazil žhnoucí kotouč, aby vzápětí protnul onu kouli. Nastal výbuch. Jakýsi fialový blesk vylétl z místa srážky k obloze a tu rozbrázdily úžasně rozvětvené žíly bílého ohně. Blesků přibývalo, mohutněly, prodlužovaly se a rozšiřovaly, až konečně splynuly v sytě modrý baldachýn elektrického ohně, zakrývající celou oblohu. Baldachýn tak planoucí, že počítač skafandru zatemnil průzor filtrem.

V té chvíli si myslel, že se pomátl. vytřeštil oči na žlutavé koule, které vznikaly z ničeho a kutálely se odnikud po stromech a skalách, poskakovaly a roztrhávaly se v praskající jiskry. Zatím pročísl prostor ohlušující rachot. Nemeškal a vyskočil z poškozené kabiny mezi stébly vysoké trávy, na níž plápolal Eliášův oheň. Z oblohy sjela záplava ohně, jenž pobídl ohnivé koule k ještě větší aktivitě. Jedna z nich narazila do bočního pancíře transportéru. Počítač varovně zapískal. Transportér explodoval. Pocítil náraz. Exploze jím prudce smýkla o zem.

Posilovače jej opět zvedly na nohy a on ho spatřil. Byl to kratičký okamžik. Pouhá desetina sekundy, ale věděl, že je to On. Tam, v modrou září prosvětleném prostoru mezi kličkujícími kulovými blesky, které se zvětšovaly a pohybovaly stále rychleji a rychleji, byla silueta ohromného čtyřnožce s planoucím věncem očí nad tím, co snad mohlo být tlamou. Stál nehnutě mezi množícemi se žlutavými koulemi, zahalen přísivitem blesků, odrážejícím se od jeho šupinaté kůže a osvětlujícím obludné šedo zelené drápy, podobné nožům. A v tu chvíli na té příšeře zatancovaly ony démonické koule. Balancovaly na hlavě a zádech zjižvených trnitými hroty. Pobíhaly tam a zpět. Zpět na to strašné, a přece tak zvláště krásné tělo a dávaly vyniknout mordě, vyzbrojené modravými zuby. Jestli existoval tvor, schopný napadnout ozbrojenou kolonu, pak stál tady.

Předpokládal správně. Tohle zvíře netouží po křemíku, tohle zvíře jde po lidech. vyrostlo jako absolutní pán planety a nestrpí konkurenci. Proto zřejmě opustilo Jižní ostrovy, aby zničilo vetřelce. Jaképak tvory asi Jižní souostroví ještě skrývá? A on? Nemá jinou možnost, musí bojovat. Sevřel desetiprstým drapákem Tritonovu zbraň. Zbraň určenou k likvidaci tohoto tvora a jemu podobných. Zbraň, vytvořenou v zapovězeném systému Tau Liány.

Udělal krok vpřed a zamířil tu podivně plochou hlavě. Zvířeti zajiskřily oči a v mžiku uskočilo stranou. Žhavý kotouč protnul elektrizující atmosféru, aby vzápětí rozsekl bouří zmučenou zem. Zvíře naklonilo hlavu, ale mohl to být klam, neboť vzápětí půda vzkypěla a podobna puchýři zdvihla se k obloze, strhávaje vše, co na ní stálo. Ještě než padl k zemi, zahlédl v dálce rozeklaný ocas, ozbrojený lesknoucími se ostny.

Zvíře prchalo. Hnalo se po kamenitých stráních i bublajících močálech. Proběhlo pralesem i savanou, až dorazilo mezi strmá skaliska horského amfiteátru a teprve tam zpomalilo.

Čekalo. Čekalo a vztekle švihalo kovově se lesknoucí ocasem, z něhož trčely jako břitva ostré ostny. Tlouklo s ním o skály a ztrácelo podobu čehokoliv z tohoto světa. Po každém nárazu ostnů do tvrdého kamene odskočily od skály tlusté štěpy žuly.

Konečně! Zvíře strnulo. Soutěskou mezi horami sem vběhlo to dvounohé, z jehož tlapy létal kotouč zkázy. Zvíře nepocítilo strach. Nevědělo, co to je, a ohně se nebálo. Vždyť to není tak dávno, co přiletěl velký pták a upustil vejce ohně. Bezbřehý žár, tavící skály a odpařující řeky, zalehl celou krajinu. Ono se však stočilo do klubička a upadlo do krátkého spánku. Nevědělo proč, ale jakýsi pud jej hnál ničit tyhle dvounožce. Jakoby vnitřní hlas přikazoval a ono muselo uposlechnout, ale ta skvrna... Zvíře opět vztekle udeřilo ocasem do skal. Zlatistá skvrna na té tlapě, co z ní létá žhnoucí kotouč zkázy. Nebyl to strach, který je donutil k útěku sem, ke svému vejci, z něhož se narodilo. Byl to ornament. Zlatistý znak na dvounožcově tlapě. A tehdy se v mozku zvířete cosi pohnulo. Netvor zaváhal.

Po otupujícím běhu napříč poloostrovem zvíře opět spatřil. Stálo široce rozkročeno u jakéhosi kovového válce, který byl roztržen vedví. Stálo tam, bijící strašným ocasem do skal. Všude okolo planuly blesky a ony žluté koule poskakující mezi září Eliášových ohňů, šlehajících ze skalních děr. Strašné divadlo.

Vzápětí celé to množství převalujících se a poskakujících kulových blesků strnulo uprostřed pohybu. Odporný třesk naposledy rozechvěl zmučenou atmosféru a děsivé koule beze stopy zmizely. Sykot a praskot Eliášova ohně ustal. Temnota se poznenáhla zdvihla jako opona a trhlinami v mracích pronikla žlutavá záře hvězdy. Bouře skončila.

Sládek_-_Poslední_úkol

Zvíře stálo tam, co před tím. Jako by na něco čekalo... vrhl se vpřed a v běhu zacílil a vystřelil. Žhnoucí kotouč zasáhl zadní nohu zvířete. Rozervál ji na čáry. Zvíře vztekale zařvalo, načež mohutným skokem dopadlo na jeho hrud. Zaječel hrůzou a vši silou sevřel desetiprstým drapákem břicho tvora. Z konce každého jeho prstu vystřelil jazyk plazmatu. Zvíře popadlo jeho tělo a ohromnou silou z něho servalo ochrannou helmu. Udeřil jej přes temeno lebky, pustil jeho břicho a zaryl mu drapák do věnce očí. Příšera zavyla, její drápy pronikly hrudním pancířem a v křeči jej oderval. Opět vystřelil. Záda netvora explodovala. Ten hrozný výbuch je oba odtrhl od sebe a odhodil ke skalám.

S obtížemi se zvedl. Posilovače skafandru přestaly pracovat. Jeho skvělý pancéřový oblek průzkumníka se změnil v hromadu těžkého šrotu. Zchromlé zvíře se nadzvedlo na předních nohách a s nenávisným chrčením na něj opět skočilo. vytřeštil oči na potrhané břicho zrůdy. Neteče z něj krev! uvědomil si. Obluda jej popadla za nohu a její zuby rozdrtily krunýř. Udeřil drapákem do netvorových očí. Zvíře máchlo napůl bezvládným ocasem a jeho trny mu vytrhly zbraň z ruky. Znovu se vrhl do boje. Tvor pustil nohu, načež se ohnal tlamou po desetiprstém drapáku. Avšak minul jej. Drapák strašlivou silou serval kůži z netvorovy lebky. A znovu se bili! Cítil ve svém těle neuvěřitelnou sílu a zjišťoval, že jeho síla odolává síle zmračené obludy. Náhle však netvor divoce zahrabal pařáty a on pocítil neskutečnou bolest v břiše. Chytil se za něj potrhanou rukou a levicí, dosud ozbrojenou drapákem, rozervál zvířeti krk. Zvíře zachroptělo a chňaplo po blízkém balvanu, jenž rozdrtilo jediným stiskem čelistí na štěrk. Potom zůstalo nehybně ležet. Trhl levicí a shodil z ní poslední zbytek pancéřového skafandru, desetiprstý plazmatický drapák. Opatrně pustil své břicho a malátně se postavil. Na blankytně modré obloze zářila hvězda, slunce tohoto systému, slunce Rhódu... Náhlá nevolnost mu podlomila kolena. Jako ve snách pohlédl na své břicho. Bylo rozerváno stejně jako ruka. Zatočila se mu hlava. Vždyť stejně jako z netvora, ani z jeho ran neteče krev!

Padl na kolena a bezvládně se svalil na zvíře. Ještě se chvělo. Natáhl paži. Dlaň spočinula na šupinaté kůži tvora. Na šupinách, po nichž tancovaly kulové blesky, propalující stěny transportéru. Na šupinách, které vydržely žár statisíců kelvinů plazmatické pumy, šupinách, které odolaly i tlakové vlně vodíkové zbraně.

Jeho dlaň pomalu klouzala po tom nezničitelném těle, až spočinula na řadách ostrých modravých zubů. Už ani necítil bolest. Cítil jen brzký konec. Zvítězil! On vyhrál a porazil neporazitelného. Zbavil planetu téhle obludy, možná za cenu vlastního života. To není zase tak mnoho, jeden život. Ale je to jeho život... Ta krev! Kde je krev stvůry a kde je ta jeho?

Potem a smrtelnou únavou zamlžené oči se s hrůzou zaostřily před sebe. Spočinuly na kovovém válci. Měl po straně širokou puklinu, jakoby padl z výšky a narazil do skal... Zřitelnice se mu rozšířily děsem. Ten válec! Rozjitřené vědomí mu opět prostoupilo mozek. Nepřirozeně velká ústa colonela Rhódu zkrivil smích. "Hodně štěstí..." zvolala a začala mizet v bílé mlze bezvědomí. "Hodně štěstí, štěstí, štěstí..." zněla mu v uších úděsná ozvěna. Překonal svíravou bolest a vydrápál se znovu na bok zvířete. Jeho oči se setkaly s věncem očí tvora. A tu zjistil, že ty oči, ty rezavé žhnoucí oči se dívají na jeho potrhanou ruku. Strnul. Tvor odvrátil pohled od průzkumníkovy zmračené paže a upřel jej do jeho očí. Pocítil spalující žár, pronikající každým zákoutím jeho těla.

"Jsme jedné krve, ty i já..." zaduněl v jeho mozku čísi hlas a ohyzdná hlava netvora nastavila jeho očím svůj týl, zbavený šupinaté kůže. Zvířecí děs v průzkumníkových očích se stal téměř hmatatelným. Pohlédl na svoji potrhanou paži s obnaženou loketní kostí a zpět na lebku přízraku, s nímž bojoval..., pochopil. Pochopil, že tento úkol byl opravdu jeho posledním. Na lebce netvora i jeho loketní kosti byl vyražen výrobní znak.

Znak Tau Liány.